

Charlotte Weitze:

Den afskyelige (uddrag)

Damlere/Gyldendal 2016.

Vi skulle som sædvanlig på skiferie den vinter. Vi plejede at tage sydpå, fordi det var sjovest at komme væk hjemmefra, men efterhånden var der ikke rigtig noget sne i Alperne. Den dér pulversne, som er helt fantastisk for os, der har prøvet den, var væk. Vores forældre bestemte i stedet, at vi bare skulle tage op til Klaffafjeld, kun tre kvarters kørsel hjemmefra. Angelica var skuffet, jeg sagde ikke noget. Klaffafjeld var på det tidspunkt et af de sidste lettilgængelige steder med snegaranti, selvom sjap var begyndt at tælle med.

Bilen brummede, vejen var stejl. Vi nærmede os langsomt den første og lavestliggende tinde. Kiggede vi længere op, kunne vi skimte den store gletsjer, der lå ved den anden og højeste tinde. Gletsjeren skinnede i blå og grønlig nuancer. På sjældne dage, når der ikke lå skyer omkring den, kunne vi se den hjemme fra haven, hvis vi lige gned øjnene en gang. Om sommeren, på picnicture, sad vi og kiggede ned på vores lille by. Iskalotten pustede koldt i nakken, luften var altid frisk heroppe.

– Nyd det, sagde min far altid, – nyd det nu.

Angelica havde sagt meget øv og æv til den skitur, men da vi nu sad i bilen og slap for at køre langt, så var det vist alligevel okay. Hovedsagen var, at vi var glade for at stå på ski, og at det var svært at forestille sig en vinter uden. Vi måtte prøve at glemme, at nogle af vores klassekammerater var så heldige, eller havde så velhavende forældre, at de kunne rejse helt til Grønland eller sågar ned til Antarktis, hvor der også var snegaranti.

Sådan en vinterdag føltes fjeldet højere end om sommeren.

far kørte langsomt for ikke at skride ud, og indimellem spinnede hjulene, selvom der var snekæder på. Hver udsigt virkede mere sugende, måske fordi der ikke var grønne marker at kigge ned på. Brunt virker på en eller anden måde mere hårdt. Pludselig drejede far til højre ned ad en lille privat vej, et hjulspor, hvor der ikke var ordentligt ryddet.

– Skal du tisse? sagde mor.

Far rømmede sig.

– Sofus, er du dårlig?

Vi havde haft besøg af onkel Johan aftenen forinden, og far lugtede stadig af øl. Johan havde lige forsvaret sin ph.d. om fortidsmennesker og fortidsdyr og skulle nu rejse til Sibirien for at være med til en udgravning og mødes med nogle forskere, som ville høre mere om hans teoretier. Mor og far havde skændtes, mens vi pakkede bilen. Hun var sur over, at far havde sovet længe, og hun skulle tage sig af det hele.

– Der er bare noget, jeg lige vil se, sagde far, – hvis det er her.

– Hvad? sagde Angelica.

Da jeg lænede mig frem, opdagede jeg, at fars pande var fugtig. Vi passerede endnu et *Privat*-skilt, og så hang der en kæde hen over vejen.

– Det er vist her, sagde far og bremsede.

Bjælkehuset var højt, selvom der kun så ud til at være to etager. Der var nogle spor efter ski langs vejen, som standsede oppe ved husets fortrappe.

– Hvem bor der? spurgte Angelica.

– Det ved jeg ikke, svarede far.

– Sofus ..., sagde mor.

– Da jeg gik i gymnasiet og var på skiferie heroppe med min klasse, snakkede pigerne altid om, at der boede en mærkelig mand.

– Hvordan mærkelig? sagde jeg.

– Det var sikkert én, der var syg, sagde mor. – Vender du om?

– Så du ham? sagde Angelica.

Far rystede på hovedet.

– Bor der nogen nu?

– Der er jo et spor, mumlede far.

Oppe på terrassen stod et par langrendsski.

– Vi skal videre, sagde mor.

Far prøvede at vende bilen, men vi sad fast i sneen. Han stod ud, så sig om til alle sider, fandt skovlen bag i bilen og gravede os fri i en vældig fart. Lidt efter kunne vi køre tilbage til den store vej.

Far klappede mor på låret: – Sommetider får man bare lyst til at tage tilbage til gamle steder for at se, om det hele stadig er, som man husker det.

Da vi kom til skisportsområdet, fandt vi hurtigt vores hytte og pakkede ud. Mor lavede aftensmad, far tændte op i pejsen, kiggede på kort, og vi planlagde, hvilke løjper der skulle tages næste dag. Angelica ville høre mere om manden, men far sagde, at han ikke vidste mere.

Jeg savner den hvislende lyd af hurtige slalomsving og hvinende blæst, mens jeg trækker proppen ud af et fødekar, skrubber kanterne, fjerner lagner og skurer de lumske steder på sengestellet, hvor blod og andre sager altid sætter sig fast. Gulvet her skal have en kæmpe omgang, og bordene og alt udstyret får ekstra sprit. Det var vist én, som ikke nåede at få sit lavement.

Der var ikke noget som at stå på ski, denne gliden ned ad bakkerne ved egen drift, vinden i håret, snefnuggene som spidse nåle i ansigtet, den friske luft og granerne med de glimtende kåber. Rundt omkring på bakkerne var der de små brændeovnsopvarmede hytter, hvor man kunne spise sin madpakke, riste pøiser, drikke øl eller kakao og sidde i nærheden af højtalerne, som fik popmusikken til at runge mellem fjeldene. Der var hele tiden en slags fest med de nyeste hits. Angelica og jeg svingede i takt, når vi kørte ned. Vi skrælede på vej op i liften.

– De er ved at bygge endnu højere lifte, næste år kan vi måske

komme helt op ved gletsjeren og stå på ski, sagde far, da vi på et tidspunkt mødte ham og mor nede for enden af en løjpe. – En, to, tre, fire, fem master har de allerede sat op.

Han pegede op på de store strittende jernskrog, som wirerne til liften skulle hænges på.

– Jeg spurgte en af guiderne. Han sagde, at de skulle blive færdige allerede i år, de vil gerne kunne forlænge forarsæsonen, fortsatte far.

– Det er egentlig absurd, smilede Angelica, – at fyre en masse CO₂ af til skilifte. Vi har lige haft om global opvarmning igen, men lærerne har samtidig bestemt, at vi skal på lejrskole heroppe næste år.

– Verden er absurd, sagde far, – og mennesket er absurd.

– Det hele er så uhyggeligt, sagde jeg.

– Det er om at holde fast i håbet, sagde far. – Så længe der er kold, hvid is i verden, er der håb. Den sne, der falder oppe på gletsjeren, bliver jo liggende, til forskel fra sneen, der falder på de mørke, nøgne klipper. Hvide flader er gode. De reflekterer sollyset og skyder varmen væk. Alt det sorte suger og fremmer bare den globale opvarmning.

Jeg skulle lige til at sige noget, men de andre var allerede på vej hen til en lift. Den næste tur tog vi sammen, alle fire.

Næste dag stod vi på ski i lange baner. Angelica kiggede konstant efter fyre. Hun så også smart ud i sit nye skitøj af Klafafjeldmærket, som var det bedste, man kunne få, og som jeg skulle arve en dag. Hun smilede til udvalgte og fnes til mig, når de var gledet forbi. Hun bar fuld makeup, jeg syntes, det var lidt åndssvagt.

– Ej, se, sagde hun og bremsede ved en souvenirbutik for foden af bjerget, – der er en fra niende, som har sådan ét. De er helt vildt flotte.

På et stativ hang nogle smykker, det var lædersnore med vedhæng. I hvert vedhæng var et snefnug blevet indkapslet i plast.

– Det er vildt, at man kan lave sådan noget, sagde Angelica, tog et smykke ned og hængte det om halsen for sjov. Jeg læste på et lille skilt, at krystallerne holdt sig uendeligt længe, og hvert eneste var unikt. Plasten forstørrede ligesom krystallet, så det kunne ses tydeligere. Øverst, på det runde plaststykke, stod der *Klafafjeld* med svungne guldvogstaver. Nederst stod der et navn. Hvis man var heldig, kunne man finde et med sit eget. Der var nogle med *Heidi*, men ingen med *Angelica*.

– Jeg har alligevel ikke penge nok til at købe sådan et, sagde hun, – og det har du heller ikke.

Vi gled hen til liften. – Okay, fortsatte hun, – nu siger *du* til, hvis du ser en fyr, der er helt vildt lækker.

Jeg nikkede, men det var stadig hende, der udpegede. Rent faktisk var jeg lidt i tvivl om, hvad der var lækkert. Fyrene kom susende bagfra i høj fart, og de kunne lide at køre så tæt på, at vi blev oversprøjet med sne. De overhalede, øjnene var usynlige bag de insektagtige skibriller, og jeg vidste faktisk ikke, om de overhovedet havde set mig. Jeg var bange for at blive ramt, at en af dem skulle køre ind i mig, så jeg faldt og brækkede benene. De skulle nok klare sig, de var stærke, men mig?

I køen snakkede Angelica med alle dem, der stod foran og bag ved os. Hvilke løjper skulle de op til, hvor kom de fra, hvad hed de, og hvor gamle var de? Da vi kom hjem til hytten sent på eftermiddagen, spillede Angelica de hits, som vi havde hørt derude, og hun dansede rundt i undertøj. Jeg lå i underkøjen, læste, skævede til min søster og overvejede at gå ind til mor og far.

Om morgenen, mens vi smurte madpakker, kiggede far ud ad vinduet.

– Der er kommet en mast mere siden i går, sagde han, – lige dér, oppe ved kanten af gletsjeren.

Jeg trak på skuldrene og skar skiver af spegepølsen, mens far tog kikkerten, der stod i vindueskarmen. Han talte én gang til.

Ankerstjerne vågner med et skrig. Mette prøver med de kolde bade, men det hjælper ikke.

Der går stadig en ledning ind under døren til skuret. Jeg kigger ind gennem vinduet uden at kunne se Siva. Men der er mørkt, og hun kan ligge på gulvet. Min telefon er lige ved døren, det ved jeg. Jeg åbner forsigtigt, stikker hånden ind og får den ud. Så skubber jeg lidt mad ind, noget majsmeal blandet med koldt vand i en skål.

Jeg tjekker telefonen. Der er ingen forbindelse, heller ikke til internettet.

- Du bløder, siger Mette.

- Gør jeg? svarer jeg og trykker hånden mod buksebagen.

- I nakken, og du har blå mærker på begge sider af halsen.

Hen på eftermiddagen begynder dyrene at komme. Jeg gisper ved synet af en ko, som står og gumler græs i haven. - Hvad laver du her? siger jeg.

Koen spiser videre, jeg går nærmere. Den hopper baglæns med et spjæt. Så kommer Mette ud og snakker til den. Koen går et par skridt frem og puster hende op gennem ærmet. Dens ben er smurt ind i størknet mudder, der er kager på bugen. Bag den stikker hovedet af en kalv frem. Den slikker Mettes knæ, uden at moren protesterer. Den trykker mulen mod hendes hånd.

- Hvad sker der? hvisker Mette.

Det rumsterer i buskadset, og lidt efter cirkler en flok undula-

ter over hendes hoved. De sætter sig, Mette basker med armene. Så flyver de op i træerne, pudser sig og putter. I eftermiddagslyset kommer en hel flok svin gående ind ad hjulsporet og giver sig til at rode i græsplænen. De ser længe på mig med blå øjne. Jeg nærmer mig, de løber truende hen imod mig.

Mette sidder i gyngestolen og kigger på det hele. Ankerstjerne sover inde i stuen. Grisene kravler op på terrassen og grynter ved min venindes ben. Senere kommer der kaniner, som hopper op på hendes skød. Hun sidder længe og nusser dem. Jeg rækker hånden ud, men så løber de deres vej.

Ved skumringstid er der hylen udenfor. Det er hunde. Alt fra mopser til schæfere. De snuser til døren, de hopper logrende op og ned ad Mette, da hun åbner døren. Men de må blive ude og sove under terrasseshalvtaget.

– Hvad skal vi gøre? siger Mette og trækker gardinerne for, – vi har ikke mad til dem.

Næste morgen ligger der katte med pjaskede pelse og slikker sig i havemøblerne. De spinder, da Mette froterer dem med et håndklæde. Et par heste gubber sig op ad huset. Dyrene løber sommetider efter hinanden, de skubber og puffer, bider en smule. Når der er ro, lægger de sig ned, lukker øjnene, og nogle sover tungt.

Det mudder, som sidder i deres pels, opvarmes af solen og slår sprækker. Skummet i hestens mundvige bliver til indtørrede pletter, og hundenes og kattenes blodige poter bliver til sårskorper.

Der er disse lysende øjne, nat og dag. Der kommer flere og flere. Hjorte og fasaner.

Haven og skoven gnaves af.

Sommetider flyver en helikopter over Klafafjeld. Nogle gange er det mig, andre gange Mette, som løber ud og vinker. Men de ser os ikke. Dyrene løber ind i skoven, når vi står dér og hopper, men de er tilbage, så snart helikopteren er væk.

Ankerstjerne skriger og skriger. Mette har næsten ikke sovet i flere døgn. Vi varmer en flaske i Frangia-gryden med den sidste sprit. Så er der kun Mettes mælk tilbage.

Hun græder også. Hun har mindre og mindre.

Jeg går udenfor med den lille. Måske kan min veninde sove lidt, hvis hendes søn hylér uden for huset. Jeg trykker ham tæt ind til mig. Han borer sit lille hoved mod mine bryster. Han happer, prøver at få fat.

Pludselig bider det i maven, og blusen bliver våd. Jeg trækker op. Jo, der kommer mælk ud. Jeg sætter mig på gyngestolen og trykker ham ind til min varme hud. Drengen bliver helt stille, selvom jeg ikke har meget at give ham, og jeg skæver ind ad vinduet til Mette. Hun ligger på sofaen med lukkede øjne.

Ankerstjerne dier, indtil han falder i søvn. Jeg lægger ham ind i barnevognskassen og blunder selv en smule. Da han vågner, tager jeg ham op.

Sådan fortsætter det de næste par dage. Jeg får mere og mere mælk. Mette opdager ikke noget, for hun sover, hver gang der er en chance. Når hun er vågen, siger hun, at jeg er en fantastisk barnepige.

Der lugter dårligt udenfor. Det er ikke kun dyrene, det er også skuret, der stinker. Siva ligger nok derinde, men jeg vover ikke at åbne døren. Det må være, som det er.

– Mette, siger jeg en morgen, – jeg går en tur. Vi må finde ud af, hvad der er i dalen. Vi kan ikke blive ved med bare at sidde her.

– Pas på dig selv, siger hun og trykker Ankerstjerne ind til sig. – Kom hurtigt tilbage.

– Okay, siger jeg, – pas godt på Ankerstjerne.

Den lille fyr vifter med armene, det ser ud, som om han vinker. Så sætter han i et stort hyl.

Dyrene springer til side, da jeg går igennem flokken. De grynter, vrinsker, skriger og brøler, da jeg går ud mod asfaltvejen.

Mange træer er faldet. De friske knæk dufter af bark og ved. Jeg skræver over stammer og går uden om de træer, der bare er halvt faldne og lige hænger fast i andres kroner. Der skal ikke mere end et vindpust til, så kan hele skoven falde.

Jeg bør slet ikke være her og farer sammen, da en kæmpe bøg, blot nogle meter inde i skoven, vælter med et drøn. Ellidningerne klarer det ikke bedre end træerne. De ligger i skovbunden.

Der går flere grise, flere køer, høns og mink rundt i skoven. Hele tiden bliver jeg forskrækket, fordi noget flakser op eller spæner væk i krattet. Det ville være noget for snemændene, men strømmen er gået, og vejret er så lunt. Hvis de ikke allerede er døde, så gør de det nok snart.

Nedad går jeg, jorden ryster, jeg standser og bliver stående på midten af vejen. Det må være det sikreste sted at være. Stilheden. Jeg går ned til den gamle rasteplads, dér hvor der engang var udsigt, og vi sad og spiste, min familie og jeg, mens vi beundrede landskabet. Far pegede og forklarede. Mor skænkede saftvand i plasticrus.

Der er væltet træer, også her, men ikke nok til, at jeg rigtigt kan se ned. Jeg løber ned til næste rasteplads, springer op på et af bordene, skrider lidt på den mosbegroede overflade. Nu kan jeg se.

Der er vand, så langt øjet rækker. I horisonten dirrer det hvide hospital som en lang finger. Helikoptere svæver over havet, måske for at lede efter overlevende. Nogle gange er de så langt væk, at der er stille nok til, at jeg kan høre det. Knitren af bølger ikke så langt væk. Havet, der stiger med en sugende lyd.

Jeg bliver et stykke tid, for jeg skal sikre mig, at jeg ikke tager fejl. Men vandspejlet hæver sig minut for minut.

Træerne neden for rastepladsen mister det nederste af deres stammer, og snart er også rastepladsen forvandlet til et sumpområde. Jeg hopper ned, går ud til vandkanten og stikker en finger i. Det er salt.

Et par gæs flyver forbi, de skriger. En mus gemmer sig under nogle blade.

Jeg løber tilbage, falder over grene og jordknolde, fordi jeg ryster sådan. Inde i haven klapper jeg i hænderne, dyrene flytter sig og stirrer skiftevis mod fjeldet og vandet.

– Hvad fandt du ud af? siger Mette fra døråbningen.
– Det er fint at være her. Det er lige så sikkert som på hospitalet.

Mette ser på mig med et svævende blik. Kan hun fornemme, hvad jeg ikke siger? Ankerstjerne skriger ud over det hele. En mor, som er urolig, smitter sit barn.

– Sæt dig ind. Jeg kan tage ham lidt. Det skal nok gå alt sammen.

Hun skynder sig ind i sofaen, mens jeg hiver blusen op. Ankerstjerne sutter og sutter.

Natten kommer, Ankerstjerne er forholdsvis rolig. Jeg ligger på gulvet med åbne øjne og stirrer op i det sorte loft. Mette snorker. Et par gange står jeg op og giver Ankerstjerne mad.

Jeg vågner med et sæt og ser ud i haven. Dyrene er væk. Jeg kigger ud i baghaven, op mod den hvinende læge og skisportsstedet. Der er heller ikke et øje. Himmelens skyer er skærende hvide.

Da jeg åbner hoveddøren, klør saltvandsluften i næsen.

– Hallo? råber jeg.

Der er kun det rungende svar, som træstammerne giver. Alle dyrefodsporene vender op mod Klafafjeld. Jeg åbner en dåse baged beans til morgenmad.

Telefonerne kan stadig ingenting. Jeg har fundet en gammel radio, men batterierne er rustet op.

– Hvad så? siger Mette igen.
– Det ved jeg ikke, siger jeg, synker og går ud for at lytte.

Vi kan flygte højere op. Min rygsæk er altid pakket, men jeg går huset igennem for at se, om der også er andet, som vil være

godt at have med. Jeg sætter mig udenfor med rygsækken. Hvor hurtigt går det?

Det er farven, der ændrer sig først. Genskinnet mellem træerne. Derefter den mærkelige flade genklang, da jeg råber til Mette, at hun skal pakke sine ting. Det bruser som tidevand. Trærødderne suger, hvad de kan, men salt er gift. Jeg lytter og fornemmer, jeg ved mest og kan mærke mere. Mine læber har alt for længe smagt salt.

Så er vandet lige omme på den anden side af stengærdet. De fleste af Mette og Ankerstjernes ting ligger stadig spredt i stuen. Min veninde vugger sin søn.

- Vi skal af sted nu, kommer jeg ind og råber.
- Okay, siger hun, da jeg bukker mig for at lukke pusletasken.
- Skynd dig!

Stofbleer, et par sutter, en ren sparkedragt, flasken, bleerne og mælkepulveret. Jeg fylder vandflasker, tager Mettes jakke og holder den op, så hun bare kan stikke armene baglæns ind. Med en bøvs slipper Ankerstjerne hendes bryst. Hun knapper blusen, lyner jakken op.

- Mener du det? siger hun og lægger den lille i barnevognskassen.

- Det skal gå stærkt.

Græsset er sumpet, der er pytter, som om det lige har regnet. Vi sætter barnevognen sammen, hærer den ned på græsset og smider Mettes oppakning i stativet nedenunder. Men det er umuligt at køre i pløret.

- Vi bærer den op gennem lågen, siger jeg, - opad!

Vandet pibler ind over støvleskafterne, mine sokker bliver våde. Først da vi er helt oppe på parkeringspladsen, tør vi sætte barnevognen ned.

- Er det havet? siger Mette og ser sig tilbage, igen og igen.

Dyrene står på parkeringspladsen. Flere forsøger at kravle op ad skråningen, men køer og heste kan ikke klatre. Mange af hundene falder også ned.

- Vi skal videre, siger jeg. - Kom, vi klatrer.

Jeg tager barnevognskassen af.

- Hvad med tasken? siger Mette.

Tunger af vand når Wilhelms hus, snart slikker de asfalten ved skisportsstedet. Jeg tænker på Kenneth og alle de andre i

hospitalsbygningen. Mine forældre, Mettes forældre. Claude, som sidder i et fængsel et sted, og Johan, som befinder sig i Himalaya. Men lige nu er der kun os tre.

– Det bliver godt at komme opad, siger jeg. – Foroven er der helt fladt.

– Tasken, siger Mette igen, – der er mad og alt muligt til Ankerstjerne.

Jeg sorterer og stopper det allervigtigste i min rygsæk. Den kan knap lukkes.

Nu har alle hundene opgivet at komme op ad bjerget. Nogle farer rundt og bjæffer i vand til bugen, andre svømmer. Musene, rotterne og kattene prøver endnu. Nogle af dem puffer jeg ned for selv at komme til. Jeg tager fat i barnevognskassen og bærer den opad. Det er meget at slæbe på, når jeg også har rygsækken. Mette vil kravle med hænderne, men hænderne duer ikke til det. I stedet må hun hejse sig op ved hjælp af albuerne.

– Jeg klarer det ikke, stønner Mette, – jeg kan ikke blive ved med at holde fast.

– Du må ikke give op, siger jeg og lægger rygsækken på en afsats. Den må blive her sammen med kassen. Jeg trækker Mette op ved håndledene og stopper Ankerstjerne ned i min undertrøje, så jeg har frie hænder. Vandet stiger, højere og højere.

– Vi kunne hoppe i, siger Mette med tårer i øjnene, – så kunne vi holde os flydende, til vandet stiger endnu mere. Så kan vi lettere komme op til det flade plateau.

– Jeg ved ikke, om det er en god idé, siger jeg.

– Barnevognskassen kan flyde, siger hun og tager Ankerstjerne fra mig.

– Jeg tror, der er sug i vandet, siger jeg og stirrer på de dyr, der forsvinder, – noget understrøm. Vi bliver taget.

– Okay, men vi kan hoppe i, når der ikke er andet at gøre.

Jeg stikker hænderne i bukselommerne, Angelicas smykke er væk.

Der er flere hundrede meter stejl klatring tilbage, og nu ram-

mer vandet Mettes sko. Hun hopper i med et ordentligt plask og trækker barnevognskassen med sig.

– Nej, råber jeg. – Mette, hen til kanten!

Jeg hører ikke, hvad hun svarer. Hun basker med hænderne og stirrer op på mig. Hvis hendes hænder havde siddet på en anden slags krop, var de måske gode at svømme med.

En fugleflok svæver over os, den cirkler højere og højere, mens dyrene, de der endnu ikke er druknet, gør store øjne, vender det hvide ud. Barnevognskassen flyder hen mod mig, jeg får fisket Ankerstjerne op og stopper ham ind mellem mine bryster, mens Mette går under igen og igen. Hun spytter vand i lange stråler, og det er, som om hun vil sige noget vigtigt til mig.

– Kom hen til kanten, råber jeg og rækker ned.

Mette kigger på min mave, kun på min mave, mens hun forsvinder længere og længere ud. Hun suges, kommer op igen, vinker og suges ned. Jeg lyner min jakke.

– Mette!

Jeg har mistet hende.

Så kravler jeg opad. Der er ikke andet at gøre. Vandet når sommetider mine støvler, men jeg sætter farten op. Ankerstjerne siger ingenting, bare nogle snøft. Jeg når fjeldtoppen, den gamle gletsjermark og snefolkenes ødelagte landsby. Nu ser jeg mig ikke længere tilbage, kigger kun ud i horisonten, mod syd, hvor der hænger et par flystriber. Jeg travler hurtigt helt op til isen. Den er der endnu, lader det til. Lagnerne er der, omend mere forrevne.

Ankerstjerne græder, jeg har trods alt en anden lugt end hans rigtige mor, og den bliver ikke bedre af, at jeg sveder. Det er ved at blive aften, og jeg kan ikke gøre andet end at putte mig under min jakke. Jeg sætter mig i ly af et klipprefremspring.

– Lille Ankerstjerne, hvisker jeg.

Natten er taget, der er ikke noget lys. Jeg vender Ankerstjerne, så han ligger på langs under blusen. Han græder, og jeg tilbyder ham begge mine bryster. Han tager imod, sutter og sutter. Så falder han i søvn.

Om morgenen er vi der endnu, gennemblødt af gus. Horisonten bliver klarere, og varmen kommer. Jeg rejser mig og kigger i alle retninger, men der er ikke noget at se. Intet hospital, ikke noget land. Telefonen, som jeg har i lommen, pakket i en plasticpose, er stadigvæk tør. Men der er ingen forbindelse.

Ankerstjerne? Han ligger stadig og patter. Da han er færdig, tørrer jeg hans mund med mit tørklæde og ser ham lige ind i øjnene. – Ankerstjerne, siger jeg.

Han vifter med de små luffer. Han er kold mod min hud, men heldigvis er det vist, som det skal være.

– Ankerstjerne, siger jeg igen. Han smiler, medmindre det bare er en grimasse.

Jeg tager tøjet af og lægger det til tørre på nogle sten. Jeg åbner rygsækken og spreder alt det våde. Pistolen har det ikke godt. Jeg skæver hele tiden til havet, men det stiger ikke mere.

Jeg venter på, at vandet skal falde, men det sker ikke. Til gengæld holder jeg helt op med at bløde. I de nætter, hvor Ankerstjerne bare sover, drømmer jeg om folk, jeg kender. Min familie, Claude, naboerne, kollegaerne, gamle veninder, dem, jeg mødte i Nepal. De ligger ude i vandet og rækker armene op imod mig, men skyller igen og igen fra land, uden at jeg kan nå at få fat. Men så flyder Kenneth i land. Ligger han på en hospitalsseng, eller er det et bræt fra vores hus? Han hviler på maven, lige så lang han er, med vådt hår og hvide ben. Hans hoved kommer først, og derfra hjælper jeg resten af ham op.

– Jeg vidste det, hvisker jeg, – du ville klare den. Du burde være den eneste, der klarede den. Så godt som du var forberedt, så meget som du har gjort. Der er ingen som dig!

– Det er ikke rigtigt, mumler han, – du er her også.

Jeg gemmer Ankerstjerne under blusen og håber, at Kenneth ikke opdager noget. Så trækker jeg min kæreste op mod toppen af fjeldet. Han drejer hovedet og ser den hvide snemark.

– Skal jeg få dig derhen? siger jeg. – Du kunne lægge dig på isen og køle lidt.

– Nej, hvisker han, – lad mig bare ligge her hos dig.

– Skal jeg hente noget is, skal jeg det?

– Lad den være. Det er vigtigt, at den er der. Alt, hvad der falder af sne, hvis der falder noget, har større chance for at blive liggende, når der er is i forvejen. Det er også det sidste drikkevand, ikke?

Det er det. Men jeg tapper kun det, som smelter.

– Hvad så? siger jeg.
 – Nu venter vi bare.
 – På hvad?
 – På kærligheden. Det hele bliver lettere nu, hvor ulykken er sket. Alt er sket, og vi starter forfra.

Indimellem forlader jeg Kenneth og går om bag klippen for at amme Ankerstjerne. Jeg går ned til stranden og bader den lille. Han plasker, smiler og falder i søvn igen.

– Hvad er det, du går rundt med? siger Kenneth uden at dreje hovedet. Sveden stiger op fra ham som damp. Hans kød skrumper ind. Jeg sveder selv, havvandet er badevandsvarmt, det kan heller ikke køle. Gletsjerisen damper ud gennem revnerne i lagnerne. Kenneth er efterhånden bare knogler og hud. Han rejser sig alligevel, pikken er slap som et hylster eller en ham, der er tabt.

– Jeg ville ønske, at vi kunne ..., siger jeg.
 – Det bliver lidt svært, siger han med et skævt smil.

Solen står højest på himlen, min sved kommer i bølger, men det er ikke så slemt som med Kenneth. Og så alligevel? Er der overhovedet noget som helst, der stadig er koldt inden i mig? Og hvad ville der ske, hvis Kenneth kunne elske?

Han ser på mig med øjne, der lige akkurat kan fokusere.

– Du gør det godt, Heidi, det gør du.
 Jeg ryster på hovedet.

Jeg sover, da Kenneth forsvinder. Skramlende ben er flydt bort fra en strand. Vi er alene igen. Ankerstjerne og jeg.

En ny dag. Jeg står og spejder, mens Ankerstjerne sutter. Nord-polen er langt væk, og der er ingen fatamorganaer. Et skib, en helikopter? Nej. Til gengæld er der alt det, som skyller i land. Indimellem kommer der fødevarer eller nogle brædder, som kan bruges til et læskur. En dag kommer smykket tilbage. *Angelica*, står der stadigvæk, selvom skriften er meget slidt. Jeg kaster det ud i havet, igen og igen, men bølgerne bliver ved med at skubbe

det tilbage, og bogstaver forsvinder fra gang til gang. Til sidst tager jeg det op, lader det hvile i hånden, i solen, mens jeg selv sidder i skyggen. Snefnugget, iskrystallen. Det er mig, der har smykket, og jeg gnider plasticapslen, til den skinner.

Så går jeg min daglige tur op til den hvide mark. Jeg nyder køligheden på afstand. Lagnerne er gået endnu mere i stykker, det er ikke ligefrem professionelle syersker, der har rimpet dem sammen. Selv jeg kunne gøre det bedre. Men Ankerstjerne vridder sig under trøjen, han vil ned til stranden igen. Det er også fint. Hvem ved, måske driver der en rulle sytråd i land.

Jeg lader Ankerstjerne bade. Jeg kan ikke tåle alt det salt, det svider og gør mig endnu mere tørstig. Jeg sidder i sandet og vinker, mens jeg drømmer om at rulle mig på isen, sådan rigtigt. At smelte noget af det, og få et bad. Men jeg gør det ikke, og jeg nøjes bare med en kvart drikkedunk vand om dagen. Ankerstjerne klarer sig, han har ikke noget imod det saltvand, som jeg giver ham fra min hule hånd.

Små knitrende bølger skyller flere rester i land. Brugte sengedele, plasticflasker, tagplader og elektronik. Jeg lægger elektronikken til tørre, for måske kan jeg lave nogle signaler, som kan række helt til verdens ende. Men jeg mangler batterier.

Satellitterne bevæger sig så hurtigt, at man kan se det. Stjerne synes derimod at stå stille. Eller rettere, de lister bare så langsomt, som græs kan gro.

Min lille top var engang spidsen af bjerget. Der var engang hvislende snestorme og krumbøjede skiløbere. Måske er der ikke andet end denne top tilbage i hele verden. Eller også er jeg blevet glemt. Mon der er mennesker andre steder, hvis nu for eksempel Himalaya stadig eksisterer?

Om natten stirrer jeg op på Mars, der lyser fint, rødt og rundt som en perle. Kenneths skarpe øjne ville måske kunne se kometen. Går det godt for dem, der er deroppe? Har de stadig kontakt til jorden? Hvad mon de tænker, når de ser ned på

det ændrede landkort? Rædsel eller glæde? Kan marsboerne få børn, som en dag vil være i stand til at flyve tilbage? På en måde er jeg ligeglad.

Det bliver dag, det bliver nat, og det bliver dag igen. Ude i vandet springer den lille dreng, et naturens vidunder, højt op i luften. Sommertider svømmer han ind til bredden og maver sig hen til mig. Han vil gerne holdes om, og jeg synger lidt for ham. Måske tror han virkelig, at jeg er hans rigtige mor. Han kigger på mig og prøver at efterligne ord.

– Opfør dig nu ordentligt, Ankerstjerne, siger jeg, hver gang han forlader mig for at hoppe ud igen. – Tænk nu over alt, hvad du gør. Jeg kan ikke hjælpe dig med det hele, men jeg kan for-tælle, hvad jeg ved.

Historierne om alt det, der er sket, er ikke så langt væk, for både han og jeg har oplevet det hele. Små fisk har også ører, og sikke et udsyn der er heroppefra. Det er, som om tiden på én gang står helt stille og samtidig går utrolig hurtigt.

Burde jeg ruske i Ankerstjerne? Burde jeg tale lige ind i hans hoved, højt og tydeligt, så han helt sikkert kan forstå, hvad jeg siger?

Ankerstjerne springer rundt i bølgene, under vandet og over vandet. Hans bevægelser siger smut med en lyd, der minder om læbers, når de åbnes i et smil. Prøver han at sige mor?

Smykket, iskrystallen, snefnugget. Der er efterhånden ikke så meget af navnet tilbage, bare nogle slidte guldbogstaver. Efter mange dage er der kun guldpletter. Jeg sætter mig ind under halvtaget. Det er fint og glat, smykket, og nu er der bare den lysende lille, hvide sneblomst. På én gang varm, på én gang kold. Solen skinner på det, men det smelter ikke.

– Hvor bedårende, hvisker jeg.